

— Всички! . . Изведнажъ, съ все сила, всѣки камъкъ на кръста да се стовари; отъ кръста диря да не остане.

Никой ржка не вдига.

Тогасъ властникътъ взема сърдито най-голѣмия камъкъ отъ едного; издига го колкото сила има, съ две ржце — и право въ кръста да го запрати . . .

Въ този мигъ става чудо Божие: властникътъ, съ камъка въ ржце, се вкаменилъ! . .

И отъ тогасъ кръста се издига непокътнатъ отъ никого.

А вкаменениятъ властникъ стои за личба.

Привършилъ приказка старецътъ, подпушва лула замисленъ. И като изгледва знаменателно странника, на поука го обръща:

— Тъй! . . Тъй е! . . Кръстъ е! . . А който на кръстъ посегне . . . То се знай . . .

II

Балканътъ

Повлѣкатъ ли се тъмни мъгли изъ пролома и хладниятъ Дунавецъ запищи изъ усои — опустяватъ кърища и градини, за да грѣйне бащино огнище . . .

Тогасъ челедъта, събрана край накладенъ огънь, посреща съ затаена радостъ дъждовната есенъ. Че всѣка вечеръ приказливата баба Краса ще ни приспива съ приказки, а черната котка, свръгла се въ полата ѝ, ще мрънка като вретено и ще ни униса въ присънка.